

Autor: Brett Stevens

Moderní život je peklo.

Peklem nejrafinovanějším, protože je neviditelným. Na povrchu se jeví být zemí hojnosti. Pod povrchem nám však nic z tohoto dostatku nepomáhá ubránit se jeho prázdnotě. V Dantově pekle se hříšníci dostali do určité úrovně pekla (kruhu), podle hříchu, který spáchali. Jejich pobyt v pekle byl založen na životě, který v podobě mnohonásobně zesílených hříchů sloužil jako trest. [1]

Co měly však všechny úrovně pekla společné byl pocit marnosti (tzn. být schopen si dopřát veškeré moci a výstředností materiálního světa a přesto být bezmocný proti tomu, co je skutečně potřeba překonat). Lidé v současnosti vůbec neznají sami sebe. Zprvu to vypadá, že je to způsobeno tím, že jsou neustále rozptylováni nesmysly, což je pravda. Nicméně se však rozptylují z vlastní vůle, s cílem zabránit proniknutí do částí svých osobností, o kterých si myslí, že je nemůžou kontrolovat.

Myslí si však, že ego a sociální funkce člověka – které jsou svými zrcadlovými obrazy – kontrolovat mohou. Avšak hloubka emocí a proniknutí do podstaty světa? To je děs.

Výsledkem je, že jejich bytí v pekle je pro ně utajené. Nejsou schopni poznat rozdíl. Výsledkem je neuróza: tělo jim vysílá signál k útěku a ukrytí se, avšak „racionální“ část mozku myslí v rozměru peněz, výrobků a svobod.

Když se ohlédneme za tímto světem, co je v něm vyloženě zjevné a začneme přemýšlet o životě jako o tom, co zažíváme, brzy zjistíme, jak se moderní společnost proměnila v peklo. Moderní společnost je:

- 1) **Bez hodnot.** Chybí v ní všeobecný smysl pro ctnost nebo morální dobro – jiný než ideologické cíle, které se nakonec vždy ukáží být jen různými formami radikálního univerzalistického rovnostářství.
- 2) **Nadvláda kvantity nad kvalitou.** Aby se mohli všichni zapojit, omezujeme vzácné a výjimečné – nahrazujeme učení mechanickým myšlením, úspěch přerozdělováním, hodnoty konformitou atd.
- 3) **Špatná.** Nazýváme naše uspořádání společnosti utilitárním, dává však mnohem větší smysl nazývat ho administrativním. Není takové proto, aby učinilo náš život lepším. Je takové proto, aby minimalizovalo stížnosti svojí absolutní průměrností tak, aby si nikdo nemohl stěžovat bez toho, aby nevypadal nadřazeně.
- 4) **Individualistická.** Každý jednotlivec, nyní svojí povahou rovný s ostatními, se nyní potřebuje dokazovat. Lidé soutěží nad zbytečnými úkoly, stávají se egomaniaky bez zjevného důvodu, oblékají se a zdobí v rámci „jedinečných“ kombinací koníčků, oblečení a osobního vzrušení, s cílem učinit sebe více důležitými.
- 5) **Konformistická.** Cena, kterou platíme za individualismus je konformita. Pokud někdo v davu není individualista, všichni individualisté se tím cítí být ohroženi, protože tento ne-individualista se může odvolávat na některé principy, které přesahují rozměr jednotlivce. Všichni se honí za stejnými trendy, memy, módami, mániemi a obrazy. Co vidí ve filmech, to koupí.
- 6) **Založená na průměrnosti.** Utilitární společnost je vytvořena za cílem uspokojit nejširší možnou část průměrných lidí, ne však těch vyjimečných. Výsledkem je, že bere výjimečným a následně přerozděluje průměrným. To je způsob, jak omezovat výjimečnost, aby se pak všichni ostatní cítili spokojeni se svojí úrovní výkonu. Je to vláda lůzy, zacyklený systém, který existuje jen proto, aby ospravedlnil svoji vlastní existenci.
- 7) **Ovládaná idioty.** Na podporu rovnostářství a také hierarchie, založené na popularitě a ekonomickém příjmu společnost vytváří zkoušky, díky kterým usiluje o nalezení těch „nejlepších“. Protože jsou však rovnostářské, nejsou založeny na aktuálních schopnostech. Výsledkem je množství politruků – politických komisařů, kteří detailně znají a ovládají správné politické dogma, ale nedovedou se přizpůsobit novým podnětům a proto jsou neschopnými vůdci.

Existuje mnohem víc příkladů. Tento článek slouží pouze jako úvod do pekla, které jsme vytvořili z moderní společnosti a jeho cílem je navrhnout možné alternativy, než odhalovat chyby konkrétních lidí.

Jinými slovy, náš čas je omezen. Marníme ho na průměrných lidech, aby mohlo být o všechny postaráno. Proč se nezbavit této přehnané a parazitické inkluzivity a nekonat namísto toho něco dobrého a krásného?

Poznámka:

[1] „Umístění hříšníků do jednotlivých kruhů odpovídá jasné hierarchii, kdy méně závažné hříchy jsou trestány ve vrchních kruzích, a naopak těžší hříchy v kruzích dolních. Se závažností hříchů se stupňují také tresty. Mezi hříchy a tresty existuje buď vztah analogický, kdy se trest podobá spáchanému hříchu (například smilníci jsou smýkáni silným vichrem v

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

neustálém víru, stejně jako byli dříve smýkáni tělesnou touhou a vášní), anebo vztah protikladný, kdy je trest v protikladu k hříchu (věštci mají v pekle hlavu obrácenou dozadu: za života chtěli vidět až příliš do budoucnosti, teď však vidí pouze za sebe).“ Ondřej Molnár: Dante Alighieri: Komédie (Peklo)

Článek Bretta Stevense *Welcome to hell* byl převzat ze stránek Amerika.org.